

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819010378
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8819010378.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 19.02.2020 v trestnej veci proti obžalovanému E. U. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), d) Tr. zákona, o odvolaniach okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3T/13/2019 zo dňa 24.10.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku **z a m i e t a** odvolania okresného prokurátora a obžalovaného E. U..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného E. U. vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b), j) Tr. zákona a § 139 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- od presne nezisteného času, najmenej od septembra 2017 až do 24.10.2018 najmenej 4 krát z mesta Michalovce, ale aj inde neznámym spôsobom zadovážoval v doposiaľ neznámom množstve omamné a psychotropné látky zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do I. a II. skupiny psychotropných látok a to metamfetamín a marihuany, ktoré prechovával na rôznych miestach a následne na základe predchádzajúceho telefonického dohovoru alebo prostredníctvom internetovej komunikácie s ďalšími osobami ďalej predával v meste Vranov nad Topľou a okolí, a to najmenej 1 krát mal. H. H., nar. XX.XX.XXXX, v hodnote 30,- € za presne nezistené množstvo metamfetamínu, najmenej 15 krát D. J., nar. XX.XX.XXXX, v hodnote 1 kubický centimeter metamfetamínu za 70,- €, najmenej 15 krát J. G., nar. XX. X.XXXX, v hodnote 1 dávka metamfetamínu za 20-30,- €, najmenej 2 krát G. U., nar. XX.XX.XXXX, v hodnote 1 dávka metamfetamínu za 4-5,- € a najmenej 2 krát mal. Y. D., nar. XX.XX.XXXX, bezodplatne ponúkol metamfetamín v presne nezistenom množstve, najmenej 60 krát E. D., nar. XX.XX.XXXX, presne nezistené množstvo marihuany bezodplatne, ale v 4 prípadoch i za finančnú protihodnotu, najmenej 3 krát za mesiac počas 2-3 mesiacov D. G., nar. XX.XX.XXXX, v množstve 1 gram marihuany za presne nezistenú sumu, najmenej 10 krát Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, v množstve 1 gram marihuany za 10,- €, presne nezistený počet, najmenej 2 krát do mesiaca U. G., nar. XX.XX.XXXX, v množstve 1 gram marihuany za 10,-€,

Za to mu podľa § 172 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri rovnováhe poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písm. l) Tr. zákona a priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písm. m) Tr. zákona v spojení s § 39 ods. 1 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zákona mu uložil aj ochranný dohľad na dobu 2 rokov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu uložil trest prepadnutia veci - digitálnej váhy v čiernom plastovom obale, plastového čierneho obalu kovovej karty v alobale s hliníkovou fóliou a sklenených úlomkov.

Proti tomuto rozsudku, ale len proti výroku o treste a ochrannému protitoxikomanickému liečeniu ústavnou formou, podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný E. U. a v zákonom stanovenej lehote tak isto proti výroku o treste podal odvolanie aj okresný prokurátor. Obe odvolania boli následne aj písomne odôvodnené.

Obžalovaný v dôvodoch odvolania, ktoré podal prostredníctvom obhajcu uvádza, že prvostupňový súd mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov s tým, že sám považuje trestnú sadzbu ustanovenú zákonom za tento trestný čin vo výmere 10 rokov až 15 rokov, vzhľadom na okolnosti prípadu a jeho osobu za neprimerane prísnu. V zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona mu uložil trest pod dolnú hranicu sadzby. Pri rozhodovaní o treste však nezobral do úvahy jeho ochotu uzavrieť dohodu o vine a treste na okresnej prokuratúre, pričom v takom konaní mohol uzavrieť takú dohodu a po oboznámení sa s navrhovaným trestom a jeho výmerou ho akceptovať alebo neakceptovať. Prokurátor neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré odmieta s ním začať konanie o dohode o vine a treste. On následne na začiatku hlavného pojednávania urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal. Vzdal sa práva na verejný proces, dokazovanie viny bez toho, aby vopred vedel výšku trestu. Vo svojej záverečnej reči skutok úprimne oľutoval a všetkým sa ospravedlnil. Aj súd v dôvodoch rozsudku konštatuje, že vyhlásením o vine uľahčil súdu dokazovanie. Chce upriamiť pozornosť na to, že v prípravnom konaní sa piati svedkovia z celkovo desiatich usvedčujúcich s ním odmietli konfrontovať. Nebol priestor na to, aby orgánom činným v trestnom konaní bližšie ozrejmil účasť na páchaní tejto závažnej trestnej činnosti. Tiež je otázke, ako by policajné orgány naložili s týmito informáciami, keď ani po vyše roku z nich nie je nikto obvinený. Na jeho prípad súd aplikoval len ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona. Len formálne oprel odôvodnenie výšky uloženého trestu o zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 z 27.06.2017, pretože sa to neodzrkadlilo na výške uloženého trestu. Postupom súdu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona bol síce znížený trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ale napriek tomu a vzhľadom na skutočnosti, na ktoré poukazuje, je uložený trest vysoký a prísny. V jeho veci boli splnené všetky podmienky na mimoriadne zníženie trestu použitím ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona. Tým, že vyhlásil vinu na súde na prvom hlavnom pojednávaní, v podstate pri svojom prvom verejnom vyjadrení bez garancie alebo predpokladu preňho priaznivého rozhodnutia o treste, bola založená možnosť mimoriadne znížiť trest. Účelom trestu pri jeho odsúdení je zabezpečiť jeho individuálnu prevýchovu k riadnemu životu, pričom je vnútorne presvedčený, že aj nižší trest by bol postačujúci, aj generálnu prevenciu. Tá by však nemala slúžiť na ukládanie neprimerane prísnych trestov. To sú vážne okolnosti, ktoré odôvodňujú aplikovať § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona o mimoriadnom znížení trestu o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, prípadne ho zmierniť, aj keď si je plne vedomý, že na použitie tohto ustanovenia nemá obligatórny nárok a je to plne v kompetencii súdu. Vo vzťahu k uloženiu ochranného protitoxikomanického liečenia ústavnou formou poukazuje na to, že počas výkonu väzby, teda asi 14 mesiacov mu nie sú podávané žiadne lieky na zmiernenie abstinenčných príznakov a bude vykonávať dlhoročný trest odňatia slobody s prirodzeným vylúčením styku s omamnými a psychotropnými látkami, čo svedčí o tom, že je schopný zdržať sa ich užívania a na jeho liečbu, teda postačuje aj ambulantná forma. Navrhol preto, aby krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku i správnosť postupu prvostupňového konania a zrušil výrok o treste, uložil mu nižší, primeraný trest odňatia slobody a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Okresný prokurátor v dôvodoch odvolania poukazuje na trest, ktorý bol obžalovanému E. U. uložený, i skutočnosť, že obžalovaný v priebehu celého prípravného konania popieral spáchanie trestného činu, takže prokurátor do prečítania obžaloby nemal splnené podmienky na začatie konania o dohode o vine a treste, vzhľadom na dovtedy negatívny postoj obvineného. Na hlavnom pojednávaní obžalovaný urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, že je vinný zo spáchania skutku a svoje konanie pred súdom oľutoval, takže mu bola súdom priznaná poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písm. l) Tr.

zákona. Priťažujúcou okolnosťou je okolnosť, že už bol odsúdený. Trestná sadzba za obzvlášť závažný zločin, pre ktorý bol uznaný vinným je 10 až 15 rokov. Súd pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona o mimoriadnom znížení trestu, pričom zohľadnil postoj obžalovaného a to vyhlásenie o vine a v súvislosti s tým poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR R 44/2017. Odvolateľ má za to, že súd pri ukladaní trestu mal použiť ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona per analogiam a nie ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona, na použitie ktorého neboli splnené podmienky, nakoľko neexistujú také okolnosti prípadu alebo pomery páchatela, ktoré by odôvodňovali zníženie trestnej sadzby. U obžalovaného mal súd prihliadnuť aj na okolnosť uvedenú v § 36 písm. n) Tr. zákona, vzhľadom na konštatovanie súdu, že uľahčil súdu dokazovanie trestnej činnosti. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného E. U. a sám rozhodol.

Na základe podaných odvolaní preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného, ani prokurátora nie sú dôvodné.

Vzhľadom na obmedzený rozsah podaných odvolaní preskúmal krajský súd len výrok o treste a uloženom ochrannom opatrení u obžalovaného E. U. (len pre úplnosť je potrebné uviesť, že napadnutým rozsudkom rozhodol prvostupňový súd o vine aj treste aj vo vzťahu k obžalovanému G. G., avšak v tejto časti sa napadnutý rozsudok stal právoplatným už na súde prvého stupňa).

Ďalej považuje krajský súd za potrebné uviesť, že vo vzťahu k výroku o vine nebolo ani v konaní pred súdom prvého stupňa vykonávané dokazovanie, keďže po tom, čo prokurátorka predniesla obžalobu (na rozdiel od písomného vyhotovenia ktorej kvalifikovala konanie obžalovaného aj podľa § 172 ods. 2 písm. d) Tr. zákona) a po tom, čo bol obžalovaný poučený podľa § 257 Tr. poriadku, urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutku, ktorý je mu obžalobou kladený za vinu a následne po tom, čo kladne zodpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. poriadku, prvostupňový súd jeho vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, nevykoná a vykonávajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Dôkazy, ktoré prvostupňový súd v tomto smere vykonal sú zrejmé z obsahu zápisníc o hlavnom pojednávaní, ale aj dôvodov napadnutého rozsudku, v ktorom prvostupňový súd veľmi podrobne a konkrétne uviedol, ktoré dôkazy v tomto smere vykonal, aj to, ktoré skutočnosti z vykonaných dôkazov vyplývajú. Je z nich zrejmé i to, ako tieto skutočnosti posudzoval a v akom smere na nich prihliadal, keď rozhodoval o druhu a výmere trestov ukladaných obžalovanému, ako aj o ochrannom opatrení, ktoré mu uložil.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa, podľa názoru krajského súdu, spĺňa všetky kritériá, ktoré naň kladie ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. poriadku, a keďže je správnym a úplným krajský súd prakticky k nemu ani nemá čo dodať, v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku odkazuje a jeho dôvody si osvojuje.

Len vzhľadom na obsah odvolacích námietok, ktoré boli vyššie prezentované, považuje krajský súd za potrebné uviesť, že prvostupňový súd sa pri rozhodovaní o treste dôsledne riadil ustanovením § 34 Tr. zákona a pokiaľ ide o jeho druh a výmeru ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vo vzťahu k samotným okolnostiam skutku, pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným, je potrebné zvýrazniť jednak dobu páchania skutku, ktorá presahuje obdobie viac než jedného roka, ďalej je potrebné poukázať na počet osôb, ktorým obžalovaný drogy predával, v danom prípade to bolo 9 osôb, čo vysoko prekračuje kritérium uvedené v § 138 písm. j) Tr. zákona, keďže v zmysle ustanovenia § 127 ods. 12 Tr. zákona pre naplnenie uvedeného znaku postačuje, ak je čin spáchaný na troch osobách a navyše aj okolnosť, že sa obžalovaný skutku dopustil nielen vo vzťahu k jednej maloletej alebo dvom maloletým osobám. Výrazne v jeho neprospech v tomto smere svedčí aj početnosť prípadov, v ktorých drogy uvedeným osobám, či už predal alebo poskytol bezodplatne.

V neprospech obžalovaného je v tomto smere potrebné pričítať ešte ďalšie okolnosti. V prvom rade je to skutočnosť, že sa uvedeného obzvlášť závažného zločinu mal dopustiť napriek tomu, že už v minulosti bolo naňho dvakrát prostriedkami trestnej represie pôsobené, aj keď je pravdou, že sa tak stalo v oboch prípadoch pre iný druh trestnej činnosti, konkrétne pre prečiny nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona, pre ktoré bol uznaným za vinného jednak trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/96/2016 zo dňa 30.06.2016 a jednak rozsudkom toho istého súdu sp. zn. 12T/9/2017 zo dňa 22.03.2017. Naposledy uvedeným rozsudkom mu bol uložený dokonca nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý po započítaní väzby vykonal 16.09.2017, čo znamená, že prakticky hneď po výkone trestu odňatia slobody začal zrejme trestnú činnosť, pre ktorú je súdený v tomto prípade, aj páchať a navyiac ju páchal aj v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ktorá mu bola stanovená trestným rozkazom sp. zn. 12T/96/2016 zo dňa 30.06.2016, ktorý sa stal právoplatným 03.08.2016, keďže v tomto prípade mu bol ukladaný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Súdenú trestnú činnosť pritom páchal napriek tomu, že v oboch týchto prípadoch mu bolo uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie, v prvom prípade ambulantnou formou, v druhom prípade formou ústavnu.

Aj v dôsledku uvedeného, teda okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému ako priťažujúcu okolnosť pričítal okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Tr. zákona, teda že bol za úmyselný trestný čin odsúdený.

Prvostupňový súd veľmi správne a dôsledne vyhodnotil aj okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného. Je to jednak okolnosť uvedená v § 36 písm. l) Tr. zákona, ale aj skutočnosť, ktorú v jeho prospech vyhodnotil najvýraznejšie, a tou je vyhlásenie obžalovaného, že je vinným zo spáchania skutku kladeného mu obžalobou za vinu a následne prijaté vyhlásenie obžalovaného.

Uvedeným vyhlásením obžalovaný totiž nielen že významným spôsobom skrátil a zhospodárnil trestné konanie, keďže nebolo v dôsledku tohto vyhlásenia potrebné vykonávať dokazovanie, nielen jeho výpoveďou, ale aj výpoveďou viacerých svedkov a znalecké dokazovanie, ale súčasne neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby (na rozdiel od konania o dohode a vine treste) bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Uvedenú problematiku tak, ako na to napokon poukazujú aj samotné dôvody napadnutého rozsudku, i odvolatelia vo svojich odvolaniach, riešilo stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 z 27.06.2017. I z neho je zrejme, že ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno uvedené ustanovenie analogicky a pri použití argumentu od menšieho k väčšiemu, použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku po prijatí takéhoto vyhlásenia súdom, keďže páchatel neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny, dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie o druhu a výške uloženého trestu.

Námietky oboch odvolateľov v tomto smere smerujú voči tomu, že prvostupňový súd pri posudzovaní tejto otázky nemal použiť ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona, ale priamo ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona analogicky.

S uvedenými názormi sa krajský súd v danom prípade nestotožňuje.

Ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zákona upravuje podmienky, kedy môže súd znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu a ustanovenie § 39 ods. 4 Tr. zákona stanovuje, o koľko môže byť znížený trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby v takomto prípade (teda o jednu tretinu). V prípadoch, keď je prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine, evidentne nejde o konanie o dohode o vine a treste, na ktoré sa ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zákona výslovne viaže. Skutočnosť, že analogicky je možné použiť uvedené ustanovenie pri rozhodovaní o treste v takýchto prípadoch, je podľa názoru krajského súdu, tou okolnosťou prípadu, ktorá umožňuje mimoriadne zníženie trestu v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona tak, ako to aplikoval aj prvostupňový súd v danom prípade.

Naviac, je v tomto smere, najmä vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného potrebné uviesť, že v prípade, ak by sa trestná sadzba uvedená v osobitnej časti Trestného zákona, teda trestná sadzba od 10 do 15 rokov upravovala len v zmysle ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona, teda znížením dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, potom by dolná hranica trestnej sadzby po takejto úprave bola 7 rokov 6 mesiacov a 20 dní. V prípade použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona by vzhľadom na ustanovenie § 39 ods. 3 písm. c) Tr. zákona mohla byť dolná hranica trestnej sadzby, v rámci ktorej by sa pri aplikácii uvedeného ustanovenia trest mohol ukladať, minimálne 5 rokov, čiže pokiaľ sa namieta odvolaním obžalovaného len pochybenie súdu v tomto smere, je to námietka, ktorá rozhodne nie je v prospech obžalovaného.

Bez ohľadu na uvedené však podstata odvolacích námietok obžalovaného smeruje vo vzťahu k výmere uloženého trestu, ktorý je podľa jeho názoru, neprimerane prísny.

Ani s týmto názorom sa krajský súd nestotožňuje a to predovšetkým vzhľadom na skutočnosti, na ktoré poukázal vyššie, najmä vzhľadom na okolnosti týkajúce sa samotného prípadu, sčasti aj osoby obžalovaného, ktorý sa trestnej činnosti začal dopúšťať prakticky vzápätí po prepustení z výkonu predošlého trestu odňatia slobody a v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Trest odňatia slobody, ktorý mu prvostupňový súd uložil, teda trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov, je vzhľadom na všetky tieto okolnosti, podľa názoru krajského súdu, trestom primeraným, keďže okresný súd už len tým, že znížil trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, všetky ostatné skutočnosti svedčiacie v prospech obžalovaného zohľadnil dostatočným spôsobom.

K ďalším častiam odvolacích námietok považuje krajský súd za potrebné uviesť, že na konanie o dohode o vine a treste naozaj neboli splnené, keďže obžalovaný v prípravnom konaní spáchanie skutku popieral a podmienky neboli ani na priznanie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. n) Tr. zákona, keďže pre jej priznanie sa vyžaduje aktívna účasť páchatel'a na objasňovaní trestnej činnosti.

Pripomienku má krajský súd len k výroku, ktorým prvostupňový súd rozhodol o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, pri ktorom prvostupňový súd nesprávne použil aj ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona. Na aplikáciu uvedeného ustanovenia nemal splnené podmienky, keďže aplikoval ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zákona a obžalovaného zaradzoval do iného stupňa stráženia, než do ktorého mal byť zaradený (v zmysle ustanovenie § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona mal byť obžalovaný zaradený ako páchatel' obzvlášť závažného zločinu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia). Krajský súd nemá výhrady k tomu, že okresný súd rozhodol o zaradení do iného stupňa stráženia než do ktorého mal byť zaradený, keďže vzhľadom na mieru narušenia páchatel'a i závažnosť trestného činu skutočne možno mať za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude náprava obžalovaného lepšie zaručená. Námietka sa týka len toho, že bolo použité aj ustanovenie ods. 2 písm. a) § 48 Tr. zákona (čiže inak povedané, pokiaľ súd rozhoduje o zaradení obžalovaného do iného stupňa stráženia, než má byť zaradený v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2, resp. aj 3 Tr. zák., je potrebné použiť len ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zákona).

Žiadnu výhradu ani námietku nemá krajský súd, proti výroku o treste prepadnutia veci a v tomto smere sa námietky neprezentovali ani podanými odvolaniami.

Odvolaním nebol napadnutý ani výrok o uložení ochranného dohľadu.

Pokiaľ ide o výrok o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia obžalovaný nenapádal samotné uloženie tohto liečenia, len jeho formu.

V tomto smere považuje krajský súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že aj tu okresný súd náležitým spôsobom odôvodnil tento svoj výrok, pričom krajský súd navyše v tejto súvislosti poukazuje aj na okolnosť, že obžalovanému už v oboch predošlých prípadoch bolo ukladané ochranné protitoxikomanické liečenie v prvom prípade ambulantnou formou, v druhom prípade formou ústavnu, i na okolnosti, za ktorých bolo naposledy uložené ochranné liečenie ústavnu formou ukončené dňa 25.07.2018. Aj keby malo byť ukončené z dôvodu, že by prípadne splnilo svoj účel, trestná činnosť obžalovaného, ktorej sa dopúšťal i po tomto období, rozhodne neumožňuje urobiť záver v tom smere, že by malo byť ochranné liečenie ambulantnou formou postačujúce aj za situácie, že sa zoberie do

úvahy dĺžka uloženého trestu. Je v záujme samotného obžalovaného, aby sa liečeniu evidentne takouto formou podrobil.

Z uvedených dôvodov, ako už bolo vyššie konštatované, považuje krajský súd rozhodnutie prvostupňového súdu za správne, odvolacie námietky obžalovaného aj prokurátora za nedôvodné, a preto ich odvolania podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.